

# Alexandru Călinescu. Ieșirea din scenă

written by [ Alexandru Călinescu ] | November 13, 2019



De Ionesco și de teatrul absurdului mi-am amintit de multe ori în acești din urmă ani, grație – să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului – succesivelor guvernări pesediste. Ultima dintre ele (sper din suflet că e ultima!) s-a încheiat în cel mai autentic spirit ionescian.

Când a scris piesa *Cântăreața cheală* (1950) – piatră de hotar în ceea ce s-a numit “teatrul absurdului” – Eugène Ionesco a imaginat mai mult versiuni posibile pentru finalul spectacolului. În una dintre aceste versiuni, actorii părăsesc scena care rămâne goală mult timp, spectatorii dau semne tot mai vădite de enervare, atmosfera degenerază până în momentul în care vreo zece figuranți, vociferând și urlând, năvălesc pe scenă înarmați cu măciuci, iar atunci când aceștia vor să intre în culise (să-i bată, probabil, pe interpreți) încep să răpăie niște puști mitralieră, ucigându-i pe atacatori. Cum Ionesco precizează, în mai mult rânduri, că piesa sa trebuie jucată cât mai “realist”, e limpede că deznodământul cu cadavrele înșirate pe scenă nu putea fi transpus artistic fără a produce mari pagube... umane: așa că s-a optat pentru finalul pe care îl știu toți iubitorii lui Ionesco, cu replicile de la început rostite însă acum nu de soții Smith, ci de soții Martin. Încă o dovadă, așadar, că personajele sunt interșanjabile.

De Ionesco și de teatrul absurdului mi-am amintit de multe ori în acești din urmă ani, grație – să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului – succesivelor guvernări pesediste. Ultima dintre ele (sper din suflet că e ultima!) s-a încheiat în cel mai autentic spirit ionescian. Textul citit luni seara de Viorica Dăncilă, intonația vocii, arătau că de fapt partidul și-ar fi dorit o ieșire din scenă sângeroasă, cu rafale care să-i culce la pământ pe neaveniții ce urmau să se instaleze la palatul Victoria. Cu câtă voluptate ar fi ținut armele în mâini Olguța Vasilescu, Codrin Ștefănescu ori Rădulescu Mitralieră (așa cum numele – mă rog, porecla – ne-o sugerează). Neavând cum organiza un astfel de masacru, partidul s-a mulțumit, în locul răpăiturilor de gloanțe, cu răpăiturile verbale. Dăncilă a zugrăvit un tablou sinistru, a

arătat ce urmări dezaastroase va avea guvernarea liberală, ce nenorociri fără număr îl vor strivi pe bietul român, ce beznă se va lăsa peste întreaga Românie. E o tragedie, a declarat melodramatic ex-premierul, continuând cu niște afirmații aiuritoare: **ceea ce s-a întâmplat, investirea guvernului Orban, este nelegitim și antidemocratic.**

Am crezut, mai întâi, că nu aud bine sau că Dăncilă citește greșit de pe foaie (n-ar fi fost prima dată). Dar nu, Viorica Dăncilă a confirmat că s-a petrecut un atentat la democrație (nu e de mirare, a adăugat, din moment ce avem în fruntea țării un **dictator**). Pentru orice om cu capul pe umeri, este de domeniul evidenție că, dimpotrivă, am avut a face cu un exercițiu nu se poate mai democratic: un guvern a fost demis în parlament, un alt guvern a fost investit tot cu votul parlamentarilor. S-a respectat jocul democratic, indiferent că în culise s-au purtat negocieri și că rezultatul final a fost determinat de cei care s-au decis să nu respecte "linia partidului". De unde vine, atunci, îndârjirea oarbă din discursul lui Dăncilă? Din grija pentru binele poporului, din devotament față de ideologia partidului? Să fim serioși. E vorba de faptul că PSD nu concepe să nu fie la putere, se consideră **singurul** îndreptățit să se afle la conducerea țării. Exact așa gândea și partidul comunist.

Aș fi putut să dau exemple de "ieșiri din scenă" demne, de președinți, prim-miniștri, miniștri care, când au lăsat locul altora, s-au comportat civilizată, au găsit cuvintele potrivite, fără să jignească și fără să prezică apocalipsa. N-are rost. Partidul lui Dăncilă și Șerban Nicolae, partidul Olguței și al lui Codrin Ștefănescu nu e capabil de dialog și este, fără dubii, nereformabil. Cu atât mai imperioasă e necesitatea ca Viorică Dăncilă să **nu** intre în turul doi. Și nu e vorba de ea, persoană insignifiantă, ajunsă din greșeală într-o poziție incompatibilă cu posibilitățile ei intelectuale. E vorba de partidul pe care ea îl reprezintă (și încă îl conduce) și care merită, cu prisosință, o lecție usturătoare.

*text publicat în premieră în Ziarul de Iași.*